

SANT JOAN

En Joan i en Josep miren bocabadats una de les múltiples fogueres que les colles de manades han encès al mig del carrer.

L'avi Manel passeja orgullós els seus dos néts bes-sos.

- Oh, quines fogueres més maques!
 - Sí; tens raó Joan - diu l'avi.
 - Ei! Avi, què m'has comprat? Ja saps que demà és el meu sant.

- Oh! això no es pot dir.
 - Avi, per què s'encenen fogueres? i perquè la gent és tota al carrer ballant i cantant?

- Voleu que us expliqui una història?

- Sí, avi, sí.

- Vinga avi.

- Bé, apropieu-vos... Des de fa molts anys es celebra la festa de Sant Joan arreu d'Europa, encara que la tradició s'ha conservat sobretot als països catalans.

Uns diuen que la foguera s'encén des de molt antic per una festa pagana al sol, i altres que es celebra perquè el foc espanta els mals esperits.

Sant Joan és el dia de solstici d'estiu, o sigui, és el dia més llarg d'estiu i...

- Avi, això vol dir que avui no hi haurà nit?

- No, Joan, vol dir que hi ha més hores de dia que de nit.

- Ah! Això no ho sabia.

- Bé, com deia és el dia més llarg i la nit més curta. La nit de Sant Joan és una nit embruixada, una nit màgica, on les plantes curatives curen més que mai i qui es banya cura la seva malaltia, per això quan arriben les 12 de la nit hom es banya al riu o al mar.

Qui recull la flor "berbena o Agram" queda guarrit de tot mal. D'aquí ve el nom castellà de "verbena".

- Quantes coses que saps, avi.

- Les fogueres són fetes pels nens. Molts dies abans, amunteguen fustes i mobles vells, vigilant que no els robin altres colles...

- I en tots els llocs dels Països Catalans es fa el mateix, avi?

- No, Joan, a València es celebren les "Falles", però no té res a veure amb Sant Joan; al nord de Catalunya es celebren "Els focs del Canigó".

La nit de Sant Joan és la nit de les danses. Al voltant de les fogueres es ballen danses i es canten cançons molt antigues.

Per Sant Joan es menja coca de : llardons, fruites i altres varietats.

Ara nois, a veure si endevineu aquestes endevinalles de Sant Joan:

- Jo segur que les sé; perquè em dic Joan.

Escolteu la primera:

**"Entro per les cases sense cap permís;
 si el balcó obert trobo també em poso al llit.**

El malalt em cerca, no surto de nit.

Rumia una estona que ja massa he dit."

A veure nois, què és?

- Un lladre.

- Què dius Joan!

- Un metge.

- I ara, Josep!

- Ja ho sé; el sol!!!

- Molt bé Joan; una altra:

**"No tinc pèl i em diuen ros,
 no tinc regne i em fan rei,
 i arreglo tots els rellotges
 sense ser-ne rellotger."**

-També és el sol!

- Sí, Josep! aquesta era fàcil.

- Nois, apa, deixem-nos d'històries i anem a menjar coca....

